

Peyami Safa

DOKUZUNCU
HARİCİYE KOĞUŞU

ÖTÜKEN

PEYAMI SAFA; (1899 - 15 Haziran 1961): İstanbul'da doğdu. Meşhur şair İsmail Safa'nın oğludur. Düzenli bir öğrenim görmedi. Kendi kendisini yetiştirdi. 13 yaşında hayata atıldı. Posta Telgraf Nezareti'nde çalıştı. Öğretmenlik (1914-1918), gazetecilik (1918-1961) yaptı. Hayatını yazıları ile kazandı. İstanbul'da öldü.

Kardeşi İlhami ile *Yirminci Asır* adlı bir akşam gazetesi çıkardı. Bu gazetede ilk hikâyelerini imzasız yayınladı (1919), *Kültür Haftası* (21 sayı, 15 Ocak - 3 Haziran 1936) ve *Türk Düşüncesi* (63 sayı, 1953 - 1960) adlarında iki de dergi çıkardı. Öldüğü zaman *Son Havadis* gazetesi başyazarı idi.

Peyami Safa halk için yazdığı edebî değeri olmayan romanlarını “Server Bedi” imzası ile yayınladı. Sayıları 80'i bulan bu eserler arasında *Cumbadan Rumbaya* (1936) romanıyla, *Cingöz Recai* polis hikâyeleri dizisi en ünlüleridir. Ayrıca ders kitapları da yazdı. Peyami Safa'nın fıkra ve makalelerinde sağlam bir mantık dokusu ve inandırıcılık görülür. Romanlarında olaydan çok tahlile önem verdi. Toplumumuzdaki ahlâk çöküntüsünü, medeniyetin yarattığı bocalamayı, nesiller ve sosyal çevreler arasındaki çatışmayı dile getirdi. Zıt kavramları, duygu ve düşünce tezadını ustaca işledi.

Romanları: *Şimşek* (1923), *Sözde Kızlar* (1923), *Mahşer* (1924), *Bir Akşamı* (1924), *Süngülerin Gölgesinde* (1924), *Bir Genç Kız Kalbinin Cürmü* (1925), *Cânân* (1925), *Dokuzuncu Hariciye Koşuşu* (1930), *Fatih-Harbiye* (1931), *Attilâ* (1931), *Bir Tereddüdün Romanı* (1933), *Matmazel Noraliya'nın Koltuğu* (1949), *Yalnızız* (1951), *Biz İnsanlar* (1959). Hikâyeleri: *Hikâyeler* (Halil Açıkgoz derledi, 1980). Oyunu: *Gün Doğuyor* (1932). İncelememeleri: *Türk İnkulâbına Bakışlar* (1938), *Büyük Avrupa Anketi* (1938), *Felsefî Buhran* (1939), *Millet ve İnsan* (1943), *Mahutlar* (1959), *Mistisizm* (1961), *Nasyonalizm* (1961), *Sosyalizm* (1961), *Doğu-Batı Sentezi* (1963), *Sanat-Edebiyat-Tenkid* (1970), *Osmanlıca-Türkçe-Uydurmaca* (1970), *Sosyalizm-Marksizm-Komünizm* (1971), *Din-İnkulâp-İrtica* (1971), *Kadın-Aşk-Aile* (1973), *Yazarlar-Sanatçılar-Meşhurlar* (1976), *Eğitim-Gençlik-Üniversite* (1976), *20. Asır-Avrupa ve Biz* (1976). Ders Kitapları: *Cumhuriyet Mekteplerine Millet Alfabeti* (1929), *Cumhuriyet Mekteplerine Alfabe* (1929), *Cumhuriyet Mekteplerine Kiraat* (I-IV, 1929), *Yeni Talebe Mektupları* (1930), *Büyük Mektup Nümuneleri* (1932), *Türk Grameri* (1941), *Dil Bilgisi* (1942), *Fransız Grameri* (1942), *Türkçe İzahlı Fransız Grameri* (1948).

ÇOCUKLAR HASTAHANESİ

Beklemesini onlar kadar bilen yoktur.

ÖĞLEYE doğru muayene odasının önü doldu. Sıralarda oturacak yer kalmadığı için yeni gelenler ayakta durdular ve anneler, hasta çocuklarını dizlerine oturtabilmek için duvar diplerine çömeldiler.

Karanlık dehliz. Kapalı kapıların mustatil¹ buzlu camlarından gelen soğuk ışıkların buğusu, yüksek ve çıplak duvarlara vurarak donuyor.

Saatlerce bekleyenler var. Fakat buna alışmışlar. Az kılmıdanyorlar, hiç konuşmuyorlar.

Dehlizin sonlarında, görünmeden açılıp kapanan bir kapının gıcirtısı. Muşambalara sürtünen bir ayak sesi. Köpüklenerek uçan ve uzaklarda kaybolan bir beyaz gömlek ve iyot, eter, yağ, ifrazat² ve saire kokularından mürekkep,³ terkibi⁴ tamamıyla anlaşılmayan bir hastahane kokusu.

Hasta çocuklar, yanlarında ailelerinden birer büyük insan ki hastalarından daha endişeli görünüyorlar ve bir anne, pelerinini ilikleme bahanesiyle omuzu sarılı çocuğunun sırtını okşuyor. Onu biraz sonra çekeceği acıya hazırlamak için.

---

¹ **mustatil:** Dikdörtgen.

² **ifrazat:** Vücuttan çıkan, kan, irin, ter gibi salgılar.

³ **mürekkep:** Birleşik, ...den oluşan.

⁴ **terkib:** Çeşitli unsurları bir araya getirerek bir bütün oluşturma.

Sıralarda hiç düz oturan yok. Hastalar sarılı bir kol veya bacağı bozduğu muvazene¹ ile hep, amutları² kırılmış, yamrı yumru duruyorlar ve büyükler küçüklere doğru eğilmişlerdir.

Başının her tarafı sargılarla kaplı, yalnız bir yanağı ve bir gözü dışarda kalmış küçük bir kız çocuğu, ağzını oynatmadığı için, babasına elleriyle işaretler yapıyor; ötekilerin hepsi, alçının kaskatı uzattığı bir bacakla, sargıların dimdik tuttuğu bir boyunla, asılmış bir kolla, her tarafları kıskıvrak bağlanmış gibi hareketsizdirler.

Yeni gelenlere karşı alâkaları gayet kısa sürer. Düşük başlar hafif kalkar, büyük kapıya doğru hafifçe eğilir ve tekrar eski vaziyetine döner; herkes kendi üstünde toplanan dikkatini başkasına pek az ayırır, hem de onlar ilk gördüklerini bile eskiden tanıyorlarmış gibidirler, aralarında kandan fazla akrabalık vardır; acının ve korkunun birleştirdiği müşterek bir manevâ aileye mensup olduklarını hissederler, emindirler ki insanlar arasında sabretmesini, beklemesini onlar kadar bilen yoktur.

Küçükler çok benzeşirler: Korku ile acının derinleştirdiği anlayışlı gözler, yaşlarına nisbetle ağır tecrübelerin kırıştırdığı ve soldurduğu mânâlı yüzler, tahammülün düştürdüğü başlar ve ümit...

Muayene odasının kapısına ümitle bakarlar.

Ve muayene odasının kapısı açılır.

Beyaz gömlekli, güçlü kuvvetli adam bir tanesini işaret eder ve yüksek sesle çağırır.

Beklemek azabının bitmesiyle odaya girmek korkusunun başlaması arasında şaşırın hasta çocuk, babasının koluna dayanarak içeriye girerken, dışarıya ısınmış bir ilâç ve bozuk bir kan kokusu çıkar, bekleyenlerin hisli genizlerini

¹ **muvazene:** Denge.

² **amut:** Dik durumda.

hafifçe ürpertir ve renksiz bir badana gibi, görünmeden, uzun koridorun yüksek, çıplak duvarlarına sıvanır.

Yalnız Çocuğun Azabı

Ağaçların bile sıhhatine imrenerek yürürdüm.

Ben de onların arasındaydım ve onların arasında büyüğüm de yoktu. Yalnız bende meçhul¹ bir hastalık vardı, sekiz yaşımdan beri çekiyordum.

Ben de o muayene odasının ve nice muayene odalarının önünde senelerce bekledim. Benim yanımda büyüğüm de yoktu. Yalnız başıma demir parmaklıklı kapıdan içeriye girerdim, dokuzuncu hariciye koğuşuna doğru ağaçların bile sıhhatine imrenerek yürürdüm, camlı kapıların garip bir beyazlıkla gözlerime vuran ve içimde korku ile karışarak yuvarlanan parıltıları arasında o dehlize girerdim ve yalnız başıma bir köşeye ilişirdim, kımıldamazdım, susardım, beklerdim, korkudan büzülürdüm, rengimin uçtuğunu hissedirdim.

İçinde Birşeyler Geçen Oda

O insan ki yüzünde bıkkınlıkla sebat mücadele eder.

Beyaz gömlekli, güçlü kuvvetli adam parmağıyla beni de işaret etti, yüksek sesle çağırdı.

Karanlık dehlizden beyazlıklarla dolu ve aydınlık muayene odasına girdim. Beyazlıklar ve madenî parıltılar. Yedi

---

¹ meçhul: Bilinmeyen.

senedir bu işin teferruatını iyi öğrenmiş olduğum için vakit kaybettirmemeye mecbur, oturdum, soyundum ve sol dizimi çözmeye hazırlanan hastabakıcı kıza uzattım. -Dikkatim her vakitki gibi ikiye ayrıldı: Bir taraftan, dizimdeki sargının açılmasına, öte taraftan ellerini yıkayan operatöre bakıyordum. Yüzünde bıkkınlıkla sebatın kavgası var.

Hepsi konuşmadan, sür'atle işlerini yapıyor: Asistanlar deftere birşeyler yazıyorlar, camlı dolapları karıştırıyorlar, hastabakıcılar benimle meşgul ve tımarcı¹ yerdeki kanlı pamukları süpürüyor.

Tıs yok. Arada bir madenî âletlerin tepsilerde çıkardıkları ince ve kırık sesler. Ve bir şırıltı, diğer kokuları yenen bir iyodoform² kokusu ve beyazlıklar: Beyaz duvarlar, beyaz demir masa, beyaz dolaplar, beyaz örtüler, beyaz sargılar, beyaz pamuklar, beyaz gömlekler...

Dizimdeki sargıyı çözüyorlar, her kat açıldıkça bacağımla o kadar hafifliyor ki, sargı tamamiyle çözüldükten sonra dizim uçverecek, yerinde bulunmayacak sanıyordum.

Sargı çıktı. Sonra pamuk ve sonra gazbezi çıkacak. Bu korku anı müthiştir. Dikildim. Hastabakıcının elini tutmak istiyordum. Yüzüme tekdirle³ bakarak beni gözleriyle oyaladığı anda, birdenbire pamuğu çekti ve çıkardı. Fakat asıl mesele gazbezinin çıkarılmasındadır: Yaralı et, iki obur dudak gibi gaz bezini emer, bırakmaz ve bu dudaklar kurumuş ifrazatın tutkalıyla birbirine yapışmıştır, kilitlenmiştir.

Vücudum büyük bir korku ile öne doğru eğildi ve dizimin üstüne kapandı. Bana doğru gelen operatörü görerek saygı ve utançla biraz doğruldum.

Yaklaştı:

¹ **tımarcı:** Pansumancı.

² **iyodoform:** Mikropların çoğalmasını engelleyerek dokuyu mikroplardan temizleyen sarı, kristalimsi madde.

³ **tekdir:** Azarlama, paylama.

- O! Sen misin? Ne var gene? Bacağın azdı mı?
Ellerini kalçasına koyarak yaranın açılmasını beklerken sordu:

- Fistül¹ var mı?
- Üç tane.
- Süpürasyon?² Akıntı?
- Çok var. Her gün...

Bir çığlık kopardım. Yara açıldı. Operatör eğildi ve benim pek iyi anladığım vahim bir teşhis yerine geçen mânâlı bir sesle mırıldandı: “Hımm...”

Hava dokundukça, yaralı çıplak et derisiz gibi ürperiyor ve benden fazla korkuyordu.

Daha büyük acılara hazırlanıyordum. Her yaradan içeriye birer sonda girecektir ve kemikteki çürüğe kadar dayanacaktır.

Asistanlar ellerinde parlayan madenlerle yaklaştılar. Dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapadım. Çırpınmamak için tımarcı kollarımı, hastabakıcı kız başımı tuttu. Gene kıvranıyordum.

- Ben sana ne vakit ameliyat yaptım?
- İki sene oluyor.
- Bir daha lâzım.

Bir taraftan yaranın etrafındaki etlere parmağıyla basarak, öte taraftan bende korkunun uyandırdığı yeni ruhî cereyanı takip ederek, sormadığım suallere cevap veriyordu:

- Çare yok... Bu fistüllerden ikisi yenidir. Kürtaj³ lâzım... Hatta sonra alçı bile lâzım... Artık mafsalı da feda edeceğiz... “Ankylose”⁴ olmadıkça bu dizi kurtaramayız... İltihap

¹ **fistül:** Sürekli işleyen yara akıntısı yolu.

² **süpürasyon:** Cerahat, irin akma, akıntı.

³ **kürtaj:** Vücutta boşluklar içindeki yabancı cisimleri veya hasta organları kazıyarak alma işi.

⁴ **ankylose:** Eklem kaynaşması.

şiddetli... İhmal etmemelisin. Çare yok. Bu bacak kısalacak ve yere basamayacak. Ne yaparsın? Böyle çekmek iyi mi?

Yüzüme baktı, başımı önüme eğerek gözlerimi sakladım. Bu, kederimin son derecesini ancak benim bileceğim bir sır halinde bırakmak için, galiba nafile bir hareket oldu. Operatör, ihmalin davet edeceği fena neticelere dair telkininde¹ devam ediyordu. Gene sordu:

- İyi mi böyle çekmek?

Cevap vermedim. O kadar fena olmuşum ki, dizimin sarılması bittiği halde kıvıldaşamıyordum. Giyinmeme yardım ettiler ve kollarımdan tutarak beni ayağa kaldırdılar.

Hastahane Bahçeleri

İçimde garip bir karıncalanma halinde bir takım iniltiler, mırıltılar, şekilsiz gölgeler...

Âletlerle hırpalanan dizimde bir zonklama, fakat temiz ve yeni sargıların verdiği rahatlık, pansumandan kurtulmuş olmak sevinci, operatörün müthiş kararı, yakın istikbalime karşı duyduğum merak, derhal birçok tahminlere kalkışan endişeli zekâmın faaliyeti gibi ruhumu birkaç parçaya bölen duygular ve düşünceler arasında karanlık deh-lize çıktım.

Ağır ağır yürüyordum. Etrafımda ipe dizili çamaşırlar gibi müphem² dalgalanışlar. Onları görmüyorum. Kapanırken dizime çarpar korkusuyla büyük, yaylı kapıyı ihtiyatla açıyorum. Dış kapıdan bir sedye geliyor. Bakmadan daha hızlı yürüyorum.

Bahçe. Parlak bahar güneşi. İçerinin renklerinden ve kokusundan birdenbire ayrılan tatlı bir parlaklık, çamla-

¹ **telkin:** Bir fikri aşılama, aşlayıp zihnine sokma, öğretme.

² **müphem:** Ne olduğu kesin olarak anlaşılamayan, belirsiz.

rın yeşili ve taze bir tabiat kokusu. Uzakta, çamların altında, beyaz entarili hastalar derinliklere doğru gitgide küçülen, yumuşak hayaletleriyle uzanmış, güneşleniyorlar. Koğuşlardan birinin penceresinden hasta bir çocuğun söylediği türkü geliyor. Kumlu yolda yürüyen ayakların çıtırdısı. Ve her an çamların karaltıları arasında ansızın beliren bir beyazlık.

Her gidişimde, hastahanelerin bahçeleri bana hüznü verirdi. Bunun mânâsını şimdi bulmaya çalışıyorum ve hastalıkla tabiat arasındaki büyük tezadı¹ anlıyorum. Bu, bir bahçeden hastahaneye girerken ve bir hastahaneden bahçeye çıkarken en çok hissedilen şeydir.

Ve bu, bana kendi meselemi unutturuyor, ruhumda daha büyük muammalara doğru genişlemek, yayılmak için bir tebahhur² başlıyor, zihnim boş, hiçbir şey düşünmeden, fakat içim dolu, ağır ağır etrafıma bakınarak, biraz da sendeleyerek yürüyorum. Hasta çocuğun türküsü uzaklaşıyor.

Caddeye doğru çıkarken kendime doğru gitmeye başlıyorum, felâketimi mücesssem³ bir şekilde değil, büyük teessürlerimde⁴ olduğu gibi müphem birtakım hayaller ve remizler⁵ halinde hissediyordum; ameliyat olacağımı, sakat kalacağımı düşünmüyor, içimde garip bir karıncalanma halinde birtakım inilti, mırıltılar, şekilsiz gölgeler seziyordum.

Caddeye çıkınca da bu devam etti, fakat hayatın gözlerimi çeken birçok hareketleri beni daha hakikî olmaya sevketti. Ne yapacağımı düşünmeye mecbur oldum.

¹ **tezat:** Birbiri ile çelişki içinde bulunma, karşıtlık.

² **tebahhur:** Bir şeyin içine dalma, çok derinine gitme.

³ **mücesssem:** Cisim halinde olan, gözle görülür, elle tutulur şekilde olan.

⁴ **teessür:** Üzüntü duyma.

⁵ **remiz:** İşaret, alamet.

İşim yoktu, eve gitmeliydim, tramvaya doğru yürüdüm. Şehrin gürültüleri de benim aksi istikametime doğru yürüyerek uzaklaşıyorlardı ve sesler, uzaklarda, sallanıyorlar, sallanıyorlar ve koparak, parçalanarak, şehrin derinliklerine yuvarlanıyorlardı.

Bazı Kederlerin Riyaziyesi

Annelere anlatılan kederler taksim değil, zarbedilmiş¹ olur.

Kendimi çok sevdiğim an, kendime çok acıdığım an.
Beni yalnız bu koruyor: Bu aşk, bu merhamet.

Ve dizimin acısını duymayarak, yürüyorum, istikbalimden başka bir yere çıkan rahat ve emin bir yolda gider gibi yürüyorum.

Biz, kenar mahallelerden birinde annemle yalnız oturuyorduk. Ona bu fena haberi vermekte gecikmek için eve gitmek istemedim.

Felâketimizi başka biriyle taksim etmek² saadettir, fakat annelerle değil, annelerle değil. Annelere anlatılan kederler taksim değil, zarbedilmiş olur: Çocuklarının felâketini iki kat şiddetle hisseden anneler, bu ıstıraplarını çocuklarına fazlasiyle iade ederler; böylece keder anadan çocuğa ve çokuktan anaya her intikal³ edişinde büyüdükçe büyür.

Kırlara çıktım.

Şehir bana kendini unutturacak kadar geride kaldı.

Bir ağaç altına oturdum, ve hasta dizimin zaviyesini her vakitki itina ile ayarlayarak bacağımı uzattım. Bu zavallı uzvumun talihine ait hiçbir şey düşünmek istemiyordum,

¹ **zarb etmek:** Darp etmek, çarpmak (matematik işlemi).

² **taksim etmek:** Parçalara ayırıp bölmek, bölüştürmek.

³ **intikal:** Bir yerden başka bir yere geçme.

şuurumun hastalığım üstüne boşaltacağı aydınlıktan kaçmak için ruhumun daha karanlık ve izbe¹ hatlarına kendimi atıyor, daha korkunç ve karışık hayallere dalıyordum.

Arada bir, bu karanlıklardan çıkarak, öğle güneşiyle yanan karşiki tepelere baktıkça, karanlık bir odadan gayet aydınlık bir yere ansızın geçmiş gibi gözlerim kamaşıyor ve hayret içinde kalıyordum.

Ne aydınlık! Ne aydınlık! Bütün taşlar, topraklar, boşluklar, camlarla, aynalarla, beyaz madenlerle dolmuş gibi parılıyordu.

Fakat bu ışığa çok bakamıyordum, bu güneş bile gözlerimden içeriye girince, kendimden daha büyük bir karanlık denizine düşmüş gibi derhal sönüyor ve içimin rengini alıyordu.

Sofanın Bana Söyledikleri

İki yastık, bir şişe, bir mendil.

Fakat eve gittim. Şehrin bir ucundan öbür ucuna.

Kenar mahalleler. Birbirine ufunetli² adaleler gibi geçmiş, yaslanmış tahta evler. Her yağmurda, her küçük fırtınada sancılanan ve biraz daha eğrilip büğrülen bu evlerin önünden her geçişimde, çoğunun ayrı ayrı maceralarını takip ederdim. Kiminin kaplamaları biraz daha kararmıştır, kiminin şahnişini³ biraz daha yumrulmuştur, kimi biraz daha öne eğilmiş, kimi biraz daha çömelmiştir; ve hepsi hastadır, onları seviyorum; çünkü onlarda kendimi buluyorum; ve hepsi iki üç senede bir ameliyat olmadıkça

¹ **izbe**: Kuytu, loş ve nemli yer.

² **ufunetli**: İrini olan, cerahatli.

³ **şahnişin**: Odanın dışarıya üç tarafı kapalı bir balkon halinde çıkıntılı kısmı.

yaşayamazlar, onları çok seviyorum; ve hepsi, rüzgârdan sancılandıkça ne kadar inilderler ve içlerinde ne aziz şeyler saklarlar, onları çok.. çok seviyorum.

Eşiklerinde soluk yüzlü, çıplak ayaklı, ürkek ve sessiz çocukların, ellerinde ekmek kabuğuyla ve çerden çöpten yapılmış oyuncaklarla, ağır ağır, düşünerek ve gülmeden oynadıkları bu evlerin arasında kendi evimi ararım ve âdetâ güç bulurum, çünkü bunların hepsi benim evim gibidirler.

Evde kimse yoktu; kapıyı anahtarım ile açtım, girdim ve her zamanki âdetimle alt kat sofada epeyce durarak, hareketsiz etrafıma bakındım.

Bu sofa yaşlı bir insan yüzü gibidir: Evimizin bütün ruhu, kederleri ve neş'esi orada görünür, her günün hâdiseleri tavana, duvarlara, döşemeye bir leke, bir çizgi, bir buruşuk ve bazan da ancak bizim görebileceğimiz gizli bir işaret ilâve eder. Bu sofa canlıdır: Bizimle beraber kımıldar, değişir, bizimle beraber dağılır, toplanır, bizimle beraber uyur uyanır; bu sofa aramızda sanki üçüncü bir simadır¹ ve güldüğü, ağladığı bile olur.

Bu sofa dört köşedir: Ortada sokak kapısı, iki yanında birer pencere. Pencerenin yanında bir ot minderi. Minderin yanında yemek masası. Masanın yanında iki sandalye. Bu sofada oturulur, yemek yenir, misafir kabul edilir.

Benim her girişimde, orada, hareketsiz duruşum, beni bana gösteren bu çehreye bakmak içindir.

Ve baktım: Minderde üstüste konmuş iki yastık. (Demek annem biraz rahatsızlanmış ve buraya uzanmış.) Masanın yanında rafın önüne çekilmiş bir sandalye. (Demek annem en üst raftan bir ilâç şişesi almış.) Ha... İşte masanın üstünde bir şişe: Kordiyal.² (Demek annem bir fenalık geçirmiş.) Minderin üstünde ıslak, buruşuk bir mendil. (Demek annem ağlamış.)

¹ **sima:** Yüz, çehre, beniz.

² **kordiyal:** Kuvvetlendirici sıvı ilaç, en çok kalb için kullanılabılır denir.

Benim de bu şişeye, iki yastığa ve bir mendile ihtiyacım var, ben de Kordiyal alacağım, uzanacağım ve ağlayacağım.

Kapıya Bir Anahtar Sokuldu

Bir deniz, bir vapur, beyaz köşkler.

Az sonra kapıya bir anahtar sokuldu. Hemen doğruldum, mendilimi sakladım.

Kendisine zaafımdan ziyade metanetimi¹ gösterdiğim kadın içeriye girdi. Beni görünce, elindeki erzak torbasını merakının derecesini hissettiren bir şiddetle yere bırakarak yüzüme baktı. Yorulmuş olduğu için arkasını hafifçe kapıya dayayarak sık sık nefes alıyor, öğrenmek istediği şeyi öğrenmek için sual sormaya ya muvaffak olamıyor, ya lüzum görmüyor ve gözlerini benden ayırmıyor.

- Bir daha muayene edecekler, dedim.

- Ameliyat lâzım mı imiş?

- Belli değil. Bugün kalabalıktı. İyice bakamadılar. Belki lâzım olacak.

Bu müphem sözlerim onu hiç tatmin etmemiş olacak ki, torbayı yere bırakırken kolunun hareketine tesir eden merak ve endişe ile torbayı kaldırdı ve mutfağa doğru şaşkın adımlarla yürüdü. Yolunu bir kör alışkanlığıyla bulduğunu, etrafını görmediğini, torbayı evvelâ masaya, sonra rafın altındaki dolaba çarpmasından anlamıştım.

Mutfağa girdikten sonra bir an hiç sesi çıkmadı. Kımıldamıyordu. Neden sonra ocakta bazı tıkrıklar oldu. Arkasından yere bir maşa düştü: Sonra bir şeyler daha devrildi. Elindeki eşyaları idare edemeyecek kadar sınırları fena idi.

---

¹ **metanet:** Zor koşullara, acıya ve üzüntüye katlanabilme.

Hemen ona bir teselli yetiştirmeyi düşündüm ve şunu bularak seslendim:

- Operatör yoktu, muavinleri baktılar. Bir kere de benim doktora, fakülteye gideceğim.

Cevap vermedi ve sofa ile mutfak sustu. Hastalığımı doğrudan doğruya o andan itibaren düşünmeye başlamıştım. Onu teselli için söylediğim söz beni de aldatacak bir cazibe¹ aldı ve bir ümit kapısı açtı. Başka doktorları, bilhas-sa benim doktoru görmek arzusunu duyuyordum. Bu doktor, genç olmadığı halde, birçok siyasî sebeplerden dolayı henüz stajını bitirmemişti, fakat bana hepsinden yakın bir insandı ve dizimden ziyade sinirlerim üstündeki iyi tesirlerine muhtaçtım.

Zaten hastahaneden eve gelinceye kadar içimde bir deniz, bir vapur, bir şimendifer² yolu, etrafında beyaz köşkler dizili bir yol hayali vardı; bu, açık, berrak bir hayal değildi, birçok karışık tasavvurlarım³ arasında, çabucak çevrilen bir defterin yapraklarında görülen resimler gibi, görünmesiyle kaybolması bir oluyordu: Deniz, vapur, uzun ve çıplak bir yol, bir toz dumanı, köşkler, çayırlar, bahçeler... Fakat bu hayalin içinde ne fakülte, ne doktor vardı. Bunu, o manzara sonradan ilâve ettim.

Yemekte sustuk.

Bu, benim sessizliğime alışık olmasına rağmen, onu ür-kütüyor gibi.

Sokak kapısının önünde çocuklar oynuyorlar. Bazen, birdenbire, keskin bir çığlık koparıyorlar. Kısa, şiddetli bir münakaşa. Sonra, aralarındaki meseleyi çabucak hallederek susuyorlar. Bu sükût içinde, oynadıkları oyunun teferuatına dalarak düşündükleri hissediliyor.

¹ **cazibe:** Çekim, albeni.

² **şimendifer:** Tren.

³ **tasavvur:** Bir şeyi zihinde biçimlendirme, kurma, tasarım.

Bir an oldu ki bu sükût uzun sürdü ve dikkat edilecek bir hâdise haline geldi. Evin içi ve dışı susuyordu. Bir ses işitmek için konuşmak istiyordum, fakat nasıl çıkacağını bilmediğim sesimin bu vahameti arttırmasından korkuyordum.

Tam o sırada, çıt.. etti, merdivenin üstüne asılı farbalanın¹ bir köşesi koptu. Ürperdim. Bütün sofa kımıldanıyor gibiydi.

Gayret ederek konuşmaya başladım:

- Bu akşam Erenköyü'ne gideceğim... Yarın öğleden evvel fakülteye gideceğim: Mithat bey, oradadır. Bir kere de o görsün, belki öteki operatörlere de gösterir de konsültasyona² benzer bir şey yaparlar.

- Git ya, git... Erenköyü'ndekiler seni soruyorlardı, Paşa seni pek görmek istiyormuş.

- Gideceğim.

Konuşurken aramızda bir sevinç seyyalesi³ dolaşmıştı. Fakat bir an sonra ben operatörün kat'î kararını ve ihtarını hatırladım. Ümitlerimin hepsini bir anda kaybettim ve düşünceye daldım.

Beni bastıran keder anneme de geçti.

Fakat ben bu kederimin sebebini biliyordum, o, bu kederinin sebebini bilmiyordu.

¹ **farbala:** Büzgülü veya pilili süs, fırır.

² **konsültasyon:** Bir hastaya teşhis koymak ve tedâvi şeklini kararlaştırmak için birkaç hekimin bir araya gelip görüş alış verişinde bulunmaları.

³ **seyyale:** Akım, cereyan, akıcı olan şey.

PAŞA

Arkamda hafif bir ayak sesi ve sıçrayış.

PAŞA, kanepede, kendisini tanıdığım ve hatırladığım gündən beri oturduğu tarafta oturuyordu. Salonda akşam karanlığı arttığı için, kendisine pek yakın olduğum halde yüzünü göremez olmuşum. Bakışlarını, gülümseyişlerini ve yüzünün kımıldanışlarını sesinde bulmaya çalışıyordum ve ağır ağır konuşuyorduk. Hastalığımдан ziyade tahsilime alâka gösteriyor, imtihanında aldığım numaraları soruyordu. Nihayet karanlıktan sinirlendi ve hizmetçilere lâmba emretti.

Arkamda açık duran balkon kapısından hafif bir rüzgâr giriyor, salona ihlamur ve gül kokusu getiriyordu. Odaya ışık girinceye kadar gözlerimi hafifçe kapadım, bu köşke ait hatıralarımın uyanışına kendimi bıraktım. Paşa'nın ağır ve yeknesak sesi, kendisine ayırdığım küçük dikkati yormuyor, içimdeki hayallerin serbest uzanışını bozmuyordu. Daha pek küçük yaştanberi, karşımdakini dinlediğim halde içimden başka şeyler düşünmeyi, zihnimi iki dikkatle çalıştırmayı öğrenmişim. Karanlık da buna yardım ediyordu. Fakat odaya ışık girince dışarıyla meşgul oldum. Gözlerim evvelâ piyanoya gitti ve üstünde birşeyler aradı. Kapıya da sık sık bakıyordum.

Sonra bunun farkında oldum ve kapıya arkamı dönerek yüzümü tamamiyle Paşa'ya çevirdim: Bu dönüşüm sırasında, dizimi incitmemek için yaptığım hususî bir harekete

dikkat eden Paşa, sıhhatimi sordu. Bazı kısa ve yanlış izahat verdim, ertesi sabah fakülteye gideceğimi söyledim.

Hastalığıma dair sualler soruyor, verdiğim kısa cevaplarla kanaat etmiyordu.

Arkamda hafif bir ayak sesi ve sıçrayış oldu. İçeriye girenin kim olduğunu anladığım için başımı çevirip bakmadım. Kulağımın dibinde keskin bir ince ses:

- Hani benim kitaplarım? diye bağırdı.

O vakit biraz döndüm ve Paşa'nın kızı Nüzhet'e cevap verdim:

- Getirdim.

Elimi sıkarken vahim bir şeyden bahsettiğimize dikkat etti, ağırlaştı ve dinledi; fakat Paşa'nın suallerinden sıkılmaya başlamıştım. Nüzhet de yanımızda çok durmadı, bir sıçayıta balkona çıktı. Bu, onun huylarından birisidir. Herhangi bir vaziyette ekseriya iki dakikadan fazla durmaz ve kaçır.

O uzaklaşınca bana küçük bir dalgınlık geldi. Paşa'nın sesini duymaz oldum, sonra birdenbire bu sesin yükseldiğini işiterek silkindim:

- İşitmiyor musun? diyordu, soruyorum: Bizim doktor Ragıp vardır, ona bir görün.

Ne söylediğini yarım anlayarak, dalgınlığımın utancını azaltmak için:

- Hay hay! dedim.

Ve arkasından, yakalandığımı zannederek epeyce kızdım.